

так и некоторых европейских, распад которых проходил на наших глазах. Таким образом, способность забывать о которой говорит Ницше, как о метафизической сущности бытия человека – это самое мудрое отношение к урокам истории, когда, получая опыт, формируя себя под действием внешней среды, делая выбор, мы, тем не менее, не цепляемся за прошлое, а идем вперед. Конечно, забывание – не связано со слепым вытеснением произошедших событий в бессознательное. Механизм «забывания», связан с осознанием вектора развития, а он направлен, только вперед.

Литература

1. Ницше Ф. Сочинения в 2 т. Т. 1. Литературные памятники. О пользе и вреде истории для жизни. М.: Мысль, 1990. 829 с.
2. Решетников М. Клинический метод в изучении и разрешении межнациональных конфликтов (Социально-историческая психиатрия) //Режим доступа: https://psy.su/content/files/antiterror_reshetn.pdf (Дата звернення 11.04.20).
3. Фрейд З. Психология масс и анализ человеческого «Я» / З. Фрейд. – Санкт-Петербург: Азбука, 2016. – 192 с. // Режим доступа: http://nv-shulenina.narod.ru/freyd_zigmund_massovaya_psihologiya_i_analiz_chelovechesko_go_ya.pdf
4. Ясперс К. Общая психопатология. Пер. с нем. Л. Акопян. М.: Практика, 1997. – 1053 с.
5. Делез Ж. Критическая философия Канта: учение о способностях. Бергсонизм. Спиноза. М., 2000. – 349 с.

Ушно І. М.

Харківська державна академія культури

ВІТАЛЬНИЙ КАПИТАЛ ОСОБИСТОСТІ ЯК ПРЕДМЕТ СОЦІАЛЬНО-ФІЛОСОФСЬКОГО ДИСКУРСУ

Особистість, розташована між соціальними мережами, буденністю й своєю проєкцією в майбутньому, у буквальному розумінні втрачає реальні оцінки того, що відбувається. Людина як заручник такої системи шукає можливості задовольняти її вимоги. Особистісний підхід у досягненні такої мети є найбільш актуальним, оскільки на рівні індивіда набагато легше адаптувати інформаційну мобільність. Для цього необхідно вчинити капіталізацію своєї власної особистості, щоб мати можливість виділити активи й пасиви, вигідно актуалізувати сильні боки й опрацювати слабкі на предмет підвищення конкурентоспроможності на ринку людських ресурсів.

Витоками такого практичного зацікавлення власним самовдосконаленням були греки, М. Фуко детально аналізує роботи ранніх авторів, уводячи в перекладі поняття «турбота про себе» [1]. Сучасний індивід швидше прийме цей термін як прагматичний і егоїстичний, не побачивши за ним його глибини. Наприклад, у роботах М.Ф. Лановського, сучасний проект «Турбота про себе», активно розглянуто тему медичної

етики й підготовки до смерті, у цьому контексті «турбота про себе» швидше необхідний захід покращення якості життя в похилому віці [2].

«Турбота про себе» як «пізнання себе» з метою духовно-особистісного вдосконалення звучить якомога сучасно й актуально. Кількість тренінгів, курсів, майстер-класів зростає щодня. Який критерій оцінки необхідно використовувати в аналізі такого навчання? Де проходить межа між істинно-цінним знанням і симулякривним? Як сучасні засоби комунікації стимулюють процес «турботи про себе»?

«Турбота про себе» стає об'єктом маніпуляції суспільства споживання. Ця ніша щороку збільшує обсяг капіталовкладень, особливо серед покоління Z. Суспільство готове вкладати в себе, лідери думок тільки підсилюють ефект. Щоб вибрати актуальний продукт, споживач намагається знайти інформацію про нього. Інструментами рекламно-маркетингових маніпуляцій постають: відгуки, посилення, рекомендації. Суб'єктами – лідери думок, досвідчені користувачі й тільки потім спеціалісти й професіонали галузі. На жаль, оцінка спеціалістів частіше за все запізнюється, оскільки їм треба більше часу для аналітики, а часу в сучасного інформаційного суспільства немає.

Вітальний капітал, капітал здоров'я, психофізичний капітал – усі ці терміни характеризують вихідну точку. Оскільки при народженні ми всі нерівні, цей капітал має для всіх різний індекс капіталізації. Сучасна медицина може провести аналіз цього капіталу й надати рекомендації щодо його збільшення. Сучасні дослідження доводять зростання цікавості до ЗСЖ, підкреслюючи навіть надмірну стурбованість і стривоженість щодо капіталу здоров'я. Головною особливістю є його відносність. Можна роками вести здоровий спосіб життя й набути інвалідності за один день. Це найбільш уразливий з усіх людських капіталів. Єдиним аргументом постає те, що тіло, у яке капіталізували, може більш швидко і якісно відновлюватися.

Капітал здоров'я тісно пов'язаний із духовним і емоційним капіталами. Капіталізація духовного й емоційного капіталів може напряму підвищити капітал здоров'я, особливо в стані кризи. Духовні практики, психосоматичні захворювання часто перетинаються саме у сфері капіталу здоров'я, тому так важливо розглядати їх як систему.

Суспільство «нематеріального споживання» тільки посилює феномен капіталізації особистості, оскільки зумовлює нематеріальні капітали як основні для оцінки індивіда. Система капіталів постає своєрідним критерієм входження у вищі прошарки суспільства, сигналізує про рівень особистої капіталізації, яка стає пріоритетною в умовах глобалізації й інформатизації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Фуко М. История сексуальности-III: Забота о себе. URL :<http://lib.ru/CULTURE/FUKO/fukosex.txt>.
2. Лановский М.Ф. Современный проект «заботы о себе». *Человек*. 2012. №6. С. 116–124.

Ягупа Е. Г., Лазаренко А. Н. Роль человеческого капитала в условиях инновационной экономики. URL : <https://cyberleninka.ru/article/n/rol-chelovecheskogo-kapitala-v-usloviyah-innovatsionnoy-ekonomiki>

4. Форрестер С. В., Веревкина Д. С. Капитал здоровья как составляющая человеческого капитала в современных условиях. *Интернет-журнал «Науковедение»*. 2016. Том 8. №6. URL : <http://naukovedenie.ru/PDF/18EVN616.pdf>

*Фоміна Л. В., Шейко А. О.
Харківський національний медичний університет*

ДУХОВНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА ТА ЇХНЯ ПРОФІЛАКТИКА СЕРЕД СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ

*«До чого ж теперішні молоді люди всі дивні.
Минуле ви ненавидите, теперішнє зневажаєте,
а майбутнє вам байдуже. Навряд чи це призведе до хорошого кінця».
Е. М. Ремарк «Три товариші»*

Духовність – це основа існування і здорового функціонування будь-якого суспільства. У наш час, на жаль, ця істина забулася, і саме тому вислів найвидатнішого представника «загубленого» покоління, наведений в епіграфі, досі є актуальним. Проте ми маємо надію на те, що цю ситуацію можна виправити шляхом виховання високодуховної молоді, для якої духовність, моральність і совість будуть чимось більшим ніж просто слова.

Сьогодні ми можемо багато почути про духовні проблеми сучасного суспільства в цілому, сучасної молоді зокрема. В інтернеті «гуляє» багато роликів зі сценами жорстокості, вандалізму, до того ж ці ролики знімають і викладають у мережу самі ж учасники зйомки, для того щоб похизуватись поміж собою. Також можна пригадати жартівливий, проте болючий вислів про те, що останнє, що ти побачиш перед смертю – спалахи камер. Окрім вище зазначеного, можна також вказати на відсутність традицій та/або відчуження від них. Традицій суспільства, нації, сім'ї. Не дивлячись на те, що про відсутність духовності багато говориться, вирішення цієї проблеми досі не є стовідсотково успішним, адже одного обговорення й усвідомлення проблеми замало. Ми хотіли б запропонувати можливий спосіб профілактики відсутності духовності на прикладі виховної роботи зі студентами-медиками.

Виховна робота проводиться нами у вигляді заходів різноманітної тематики: до Дня Матері, Дня пам'яті та примирення, Дня вишиванки, до визначних дат щодо видатних постатей педагогіки, психології, мови та літератури. Звичайно, лише виховними заходами вона не обмежується.

Так, на практичних заняттях з дисципліни «Основи соціальної психології», окрім відпрацювання матеріалу, що є фактичною темою заняття, ми намагаємося знайти час на обговорення суспільно-значущих проблем. Студенти виказують своє ставлення до піднятої проблеми (прикладом можуть